No. 2.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 3 Januarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Financiele ontwerpen.

(*Vervolg.*)

WAT DAN?

Neen, de bijzondere eigendommen zijn in Nederland geene staatsdomeinen.

Neen, de bijzondere eigendommen der ingezetenen zijn niet voor de staatsschulden verbonden.

Ja, de onschendbaarheid dier eigendommen is door de grondwet gewaarborgd en er mag aan geene ontzetting van eenig deel derzelve worden gedacht, dan tegen schadevergoeding.

Ja, de staat kan dus in den toestand geraken van aan zijne verbindtenissen niet geheel te kunnen voldoen en is in dien toestand, zoodra de bezuiniging tot den uitersten grens is gedreven en de belastingen zoo hoog zijn geklommen, dat niets zoude overblijven dan de bijzondere eigendommen aan te tasten.

Alle deze stellingen zijn onlochenbaar en daarnit volgt *en* dat eene heffing op de bezittingen is ongeoorloofd, *en* dat het ontwerp er van is de belijdenis der regering, dat zij buiten staat is, langer ten volle hare schulden te kwijten. —

Er is dan ook oogenblikkelijk geen geldgebrek, het te kort van het verledene is door vaste of vlottende geldleening gedekt, er is slechts onmogelijkheid, om de geraamde uitgaven geheel door inkomsten te dekken.

De staat kan zich alzoo redden door minder uit te geven en heeft geen ander wettig middel.

Bij de bestaande instellingen is het cijfer, uitgetrokken ter bescherming van den staat naar binnen en naar buiten, voor geene vermindering vatbaar, men wil zelfs geene bezuiniging meer.

Er blijft dus niets over, dan oogenblikkelijk het ondekbaar te kort door eene verminderde betaling van renten te vinden. —

Dit is meer dan een ongeluk, het is een kwaad, maar een minder kwaad, dan op eens de onschendbaarheid van alle bijzondere eigendommen te lochenen; het is intusschen een kwaad, dat verder werkt, dan het cijfer, dat men door verminderde rente-betaling moet dekken. — De korting op de renten moet dus iets verder worden uitgestrekt dan de schijnbaar oogenblikkelijke noodzakelijkheid, wil men niet in nieuwe misrekeningen vervallen. —

Oogenblikkelijk, zoolang de herziening der grondwet achter blijft en de mogelijkheid tot meerdere bezuiniging niet bestaat, zal de staat *een vyfde* op zijne rente-betaling der gevestigde schuld moeten korten; na de in werking-brenging van minkostbare instellingen zal die korting dadelijk tot *een zesde* kunnen worden gebragt en na de afbetaling der handel-maatschappij tot *een tiende.*

Op dien voet behoeft men het reeds veel te zwaar gedrukte volk, geene nieuwe lasten op te leggen en geene accijns-wetten (zoo het heet) te *verbeteren*, maar wordt het vooruitzigt geopend, dat binnen korten tijd, zoodra de spanning van het oogenblik zal zijn geweken, de bezwarendste belastingen zullen kunnen vervallen, immers worden verminderd. —

Simplicitas si gellum veri.

Zien wij nu de tegenwerpingen.

De staat verbreekt zijne verbindtenissen en geeft een verderfelijken schok aan deszelfs crediet.

Noch het een, noch het ander is waar in dien uitgestrekten zin, als men het voordraagt.

De staat verbreekt niet *willekeurig* zijne verbindtenissen, hij erkent zijne verpligting, maar ondergaat de wet der noodzakelijkheid. —

Oogenblikkelijk gewis zal het crediet van den staat eenigzints geschokt worden, minder echter ten nadeele der rentheffers, dan van de speculanten; maar dat crediet zal zich spoedig herstellen, zoodra men de overtuiging zal hebben verkregen, dat de staat binnen de grenzen der mogelijkheid aan de verdere vervulling harer verpligtingen met al zijne magt gehecht is, en in het eigenbelang der rentheffers tegen de uitputting der bronnen, waaruit de rente-betaling moet vloeijen, heeft gewaakt. —

Met welk regt, zegt men verder, brengt men den druk van het oogenblik geheel ten laste van die Nederlanders, welke Nederlandsche schuldbrieven hebben. —

Al aanstonds geldt het hier niet een tijdelijke ramp, maar een te kort op gewone jaarlijksche uitgaven, dit verlieze men nimmer uit het oog.

Voorts komen in deze discussie de houders van schuldbrieven niet voor, noch als Nederlanders, noch als vreemdelingen, maar als geldschieters, die er hun voordeel in hebben gezien het crediet van den Nederlandschen staat te volgen en ook, waren de schatten uit Oost-Indien of andere bronnen rijkelijk blijven vloeijen, bij het genot van hooge renten, hun kapitaal steeds in waarde zouden hebben zien rijzen, maar nu ook bij omgekeerde toestand in het desfortuin van hunnen debiteur moeten deelen. —

Zoodra men gaat onderscheiden tusschen Nederlanders *landeigenaren* en Nederlanders *rentheffers* van den staat of Nederlanders *fabriekanten* of *kooplieden* en *inheemsche rentheffers*, komen onze bestrijders in eene met hun stelsel in strijd zijnde stelling; want dan wordt de schuldbrief als een Nederlandsch eigendom aangemerkt en waren de *renten*, even als de vruchten van den grond en der nijverheid, steeds een *imposabel* object geweest, 't welk, in strijd met alle denkbeelden van regtvaardigheid, tot dusverre is verschoond gebleven. —

De schuldeischer van den staat is een op zich zelve staand persoon buiten den staat, zijn debiteur heeft geen regt, hem zelve op contributie te stellen, om in de voldoening zijner wettige vordering te voorzien, maar de schuldeischer moet zich ook te vreden stellen met hetgeen zijn debiteur geven kan en, hij mag van hem niet vorderen, dat hij zijne ouders, bloedverwanten, kinderen of pupillen ga bestelen, om schuld of renten tot den laatsten penning te kwijten.

De belasting op de bezitting nu is eene berooving van allen, die in Nederland meer dan duizend gulden bezitten, tot betaling der schuldeischers van den staat; het is de daad van den schuldenaar, eerlijk tot diefstal toe, ter nakoming zijner verbindtenissen. —

Eene andere tegenwerping is het gevaarlijke van den eersten stap op den weg der gedwongene reductie, vooral voor eene natie, welke onder hare ingezetenen vele schuldeischers van andere staten telt. —

Deze tegenwerping is tweeledig; *a.* het nadeelige van het voorbeeld; *b.* de vrees voor represailles.

Maar is het dan om het voorbeeld, dat Spanje niet betaalt en Amerika *repudieert?* Is het bankroet dan iets nieuws? Is de toestand van een land benijdenswaardig, waar slechts de keuze overblijft, om of zijne verbindtenissen te verbreken of het kapitaal der ingezetenen aan te spreken en alzoo een veel erger bankroet voor te bereiden? Neen, geen staat, die behoorlijk wordt geregeerd, zal ooit tot eene geforceerde reductie besluiten, dan alleen, wanneer de jaarlijksche inkomsten, hoe hoog ook opgedreven, onvoldoende zijn tot dekking der uitgaven en het alternatief bestaat, om of den schuldeischer minder renten te geven of door de vermindering van het kapitaal der ingezetenen, meer en meer, tot eene voortdurende voldoening aan zijne verpligtingen, buiten staat te worden gesteld.

Waarom zoude Rusland, Oostenrijk en Frankrijk, vooruitgaande in bloei, eenen maatregel nemen door niets geregtvaardigd, strijdig met hun eigenbelang, alleen dienstig, om angst te verwekken, spanning te doen geboren worden en verdere ontwikkeling tegen te gaan; maar zoo Rusland, Oostenrijk of Frankrijk vaneen werden gescheurd, zoodat naast Petersburg, Weenen en Parijs andere hoofdsteden verrezen, welke de helft der genoemde rijken tot zich hadden getrokken, zouden dan de houders van Russische, Oostenrijksche en Fransche schuldbrieven zich niet gelukkig rekenen, indien de vorsten, die te Petersburg, Weenen en Parijs nog over een deel van het verbrokkeld rijk den schepter voerden, viervijfde deelen der renten betaalden; ja zouden de houders dier schuldbrieven geene vurige gebeden ten hemel zenden, dat toch deze vorsten de hun overgebleven ingezetenen niet mogten uitkleeden en tot wanhoop brengen, opdat toch geene nieuwe scheuring mogt ontstaan, waarbij nog grooter verlies zoude zijn te voorzien? Zouden deze schuldeischers hen niet toeroepen, indien zij de eerlijkheid zoo ver dreven, dat zij, om ook het laatste vijfde te betalen, de eigendommen der ingezetenen op het spel zetteden en door de veiligheid en onschendbaarheid der bezittingen te lochenen, nijverheid en welvaart uit het land banden, zouden zij hen niet toeroepen: *weest niet al te regtvaardig*, wij zijn met vier vijfden te vreden. —

En waarom zijn wij dan regtvaardiger dan de beraden schuldeischer het zoude verlangen? Omdat wij gebukt gaan niet onder het regt, maar onder de *agiotage.* —

Represailles! Wie zoude die represailles nemen? Frankrijk, dat deszelfs eigen en onze schuld heeft getierceerd; Oostenrijk, dat oudtijds gewoon was deszelfs betalingen te schorssen; Engeland, dat ook den vreemdeling op het Engelsch schuldboek ingeschreven laat betalen in den income-tax en dus hem een deel van zijne renten kort; Rusland, dat nog bijna jaarlijks leeningen bij ons opent. Neen, Europa en de geheele aarde zal erkennen, dat Nederland volgende ons voorstel, regtvaardig is, en handelt in het welbegrepen belang der schuldeischers zelve, terwijl de door de regering ontworpen maatregel, om gewone uitgaven door heffingen op de bezittingen te dekken, moet uitloopen tot verderf van den staat en van deszelfs schuldeischers.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

— Groot-Britannie is nog altijd het land der weddingschappen. Vele derzelve worden aangegaan, zoo als men het noemt, tegen tijd en vermoeijenis. Men herinnert zich nog den befaamden, door den heer *Barcley* gewonnen wedstrijd, om duizend Eng. mijlen in duizend achtereenvolgende uren tijds af te wandelen. Thans is eene, bij den eersten opslag veel gemakkelijker schijnende, doch misschien inderdaad niet minder moeijelijke weddingschap aangegaan geworden, om namelijk, in den tijd van vier weken, een millioen streepjes, zoo als die waarmede de kinderen het schrijven beginnen, op het papier te zetten. Bij berekening bevindt men, dat de ondernemer dus nagenoeg zesendertig duizend (eigenlijk 35.714¼) streepjes per dag schrijven moet. Zijne, met de Engelsche denkwijs daaromtrent, bijzonder strookende gemoedelijkheid, maakte hem echter de taak nog moeijelijker; want, hetgeen hij op zich genomen had niet als een vermaak, maar als een werk beschouwende, vond hij er bezwaar in, het des zondags voort te zetten, en moest derhalve van de 28 dagen nu nog 4 dagen aftrekken. Dit bragt de som der dagelijks te schrijven streepjes op ruim 41,000. Op den eersten dag zette hij er 50.000, den volgenden bijna even zoo veel. Zijn moed en hoop bleven hem ook de verdere dagen bij, maar na eenigen tijd werd zijne hand moede en stijf, en het gewricht begon te zwellen. Hiertegen werd een gepast vochtmengsel voorgeschreven waarmede een vriend zorg droeg, hem van tijd tot tijd de hand te besprenkelen. Dit hielp, en op den drieëntwintigsten dag reeds was het millioen streepjes geschreven, en door den onvermoeiden scribent zijne weddingschap gewonnen. De zoo nuttig beschrevene bladen papier, die natuurlijk niet weinig zijn, worden ter eeuwige gedachtenis van het feit bewaard.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 29. December. Heden in den namiddag is per expresse uit Hellevoetsluis de tijding aangekomen, dat het stoffelijk overschot van wijlen Zijne Majesteit koning *Willem Frederik* Graaf *van Nassau*, aldaar is aangekomen en dat hetzelve dadelijk naar Rotterdam wordt overgebragt.

Hunne Excellentiën de Minister van Marine, *J. C. Ryk*, en de gouverneur der Provincie Zuid-Holland, Graaf *van der Duyn van Maasdam*, zijn onmiddelijk naar Rotterdam vertrokken, om tegenwoordig te zijn bij de aankomst der stoomschepen met den overvoer belast, en om, ingevolge de hun opgedragen vereerende taak, in naam des Konings, het stoffelijk deel van Neêrlands voormaligen Koning in ontvang te nemen, en hetzelve te doen plaatsen in de daarvoor gereed gemaakte groote zaal op 's Rijks maritiem etablissement te Rotterdam.

Men verneemt, dat de begrafenis Dingsdag aanstaanden zal plaats hebben.

— Bij koninklijk besluit van den 26. dezer is jonkhr. mr. *J. A.* ridder *van der Heim van Duyvendyke*, met den eersten January aanstaande, benoemd tot lid van den Raad van State.

ROTTERDAM, den 29. December. Tot heden voormiddag was men hier omtrent het arrivement der stoomschepen, met het overbrengen en begeleiden van het stoffelijk overschot van Z. M. den Graaf *van Nassau* belast, nog in het onzekere gebleven, maar vernam toen dat eene expresse uit 's Gravenhage de tijding der aankomst van een dier schepen voor Hellevoetsluis had overgebragt; en in den namiddag, dat de minister van marine, schout bij nacht *Ryk*, en de Graaf *van der Duyn van Maasdam*, groot-officier van 's Konings Huis en gouverneur van Zuid-Holland, aan welke, gelijk men weet, de ontvangst van het koninklijk lijk is opgedragen, uit de residentie alhier aangekomen waren. Omstreeks zes ure is het stoomschip *Cerberus* dan ook voor de stad gekomen, maar onder het afdrukken dezer had de ontscheping van het lijk, uit hoofde van den waterstand, nog niet kunnen plaats grijpen, ofschoon alle aanstalten gemaakt werden om zulks nog vóór den nacht te doen geschieden.

Wij zijn in staat gesteld wegens het arrivement en de ontvangst te Hellevoetsluis het volgende berigt in te lasschen:

« Heden voormiddag ten 9 ure werd van den vuurtoren te Goedereede de Hollandsche vlag geheschen, zijnde dit een sein, hetwelk door den Directeur der marine alhier bepaald was, bij het in het gezigt komen te Goedereede van de twee koninklijke stoomschepen, welke het stoffelijk overblijfsel van Z. M. Koning *Willem Frederik*, Graaf *van Nassau* naar het vaderland overvoerden.

Zoodra het stoomschip *Cerberus* van hier verkend werd, vertrokken onmiddellijk daarna de heeren *Bedloo de Bronovo* en *Reyns*, als expressen, eerstgenoemde naar 's Gravenhage en laatstgemelde naar Rotterdam, ten einde kennis te geven, dat het Koninklijk lijk spoedig Nederlands grond zou bereikt hebben.

Toen het koninklijk stoomschip Hellevoetsluis naderde, werden van de ter reede en in de havens liggende schepen en vaartuigen, alsmede van de Rijks werf, Rijks en particuliere gebouwen, vlaggen en wimpels halfsteng en stok geheschen, en werd er een saluut gedaan, elk van drie en dertig minuutschoten, zoo door Zr. Ms. ter reede liggend transportschip *Prins Willem Frederik Hendrik*, als van elk der zich daar bevindende drie kanonneerbooten.

Bij het op de Voornsche Kanaalhaven komen van Zr. Ms. stoomschip *Cerberus*, begaf zich de Kommandant der Zeemagt alhier, vergezeld van den Directeur der marine, aan boord daarvan, ten einde de van het Departement van marine ingekomen orders aan den schout bij nacht *Koopman* mede te deelen.

De Heer havenmeester *H. Boonders* en de sluiswachter *J. Spaan* hadden, naar men verneemt, op eigen kosten, zes sluisdeuren smaakvol met rouw doen draperen, en op verschillende punten, zoo bij de sluizen als havenhoofden, Nederlandsche en rouwvlaggen half stok doen hijschen, hetwelk aan de treurige plegtigheid een' verrassende en diepen indruk bijzette.

Onder het gelui der klokken passeerde het koninklijk stoomschip de sluizen en het kanaal door Voorne; wordende Zr. Ms. stoomschip *Cerberus* langzaam en statig voortgetrokken door zes zwarte met rouw omhangen paarden, van den jagermeester *P. Qualm*.

Alhoewel de gansche bevolking van Hellevoetsluis, benevens een groot getal aanschouwers van elders, naar hier gesneld, langs de havenzijde en de kanaalboorden geschaard stonden, heerschte er eene volmaakte orde en eene plegtige en roerende stilte, als een bewijs van de innige liefde, eerbied en hoogachting, die Hellevoets ingezetenen hunnen beminden Koning hebben toegedragen, terwijl ook aller harten diep weemoedig gestemd waren, door het zoo treurig bewustzijn, dat het dierbaar overschot van hunnen zoo lang geëerbiedigden Vorst nu naar zijne laatste stille rustplaats vervoerd werd."

GEMENGDE BERIGTEN.

Ieder zal zich tegen de belasting op de bezittingen kunnen vrijwaren mits deelnemende voor *f* 300,000 (drie ton) in eene geldleening à 3 pCt. — De dominé te Hoogkerk is ll. Dingsdag met den preekstoel beneden gestort; de voorzanger is geblesseerd en de gemeente zwaar geschokt. — Men is bedacht op maatregelen om den heer v. d. Tuuk te Haarlem het inzenden van finant. plannen te beletten. — De torenklok te Putten heeft onder 't rouwluiden tweemaal haar klepel verloren. — De wetgevende kamers te Parijs zijn ll. Woensdag geopend. — In den Bosch is een ouden zilver-en goudgeldsnoeijer gevangen genomen. — De Spaansche berigten zijn onbelangrijk; de ex-minister Olozaga is hak op gegaan. — Koning Leopold rouwt 3 weken over koning Willem. — Kaïn en Abel zijn door den heer Hempel ten tooneele gevoerd. — Een miljoenairs zoon te Parijs zal op 't tooneel debuteren. — Een Madridsch blad spreekt van de zwangerschap van koningin Christina. — Bij den heer E. T. te Harlingen wordt des avonds onophoudelijk door spoken gebeld. — Te Deventer worden Cats werken herdrukt. — In den zoölogischen tuin te Liverpool sloeg dezer dagen de oppasser den olifant met een bezemsteel. Weinige minuten later vond men hem dood bij het dier liggen. — Abd-el Kader is nu tot het uiterste gebragt. — Gedurende het jaar 1843 zijn er op het stadhuis te Parijs 3 à 4,000 brevets van uitvinding genomen.

MENGELINGEN.

De weg naar Keroulaz.

(*Vervolg en slot van No.* 156.)

Alléén DUSSAULX en ik hadden aan boord niets te verrigten; want er waren niet te veel handen aan het werk, om het ellendig vaartuig in dat slechte weêr te besturen. Ik hield mij met twee handen aan mijne bank vast, om niet als een bal heen en weêr te rollen op den bodem der boot, die op eene vervaarlijke wijze over de onstuimige baren heen schokte. Eene hevige wind joeg ons stralen van zout water in het aangezigt; er was niets minder noodig, dan het geoefend oog dier zeelieden, om op tien passen rond om ons te zien. Eindelijk gedoogden meer doorschijnende wolken, dat het tooneel zich ophelderde; en terwijl ik de rigting der blikken van onzen gastheer volgde, die over alles waakte, bespeurde ik weldra eene, vervolgens twee, en drie, en meer booten, welke zich met ons schenen te verstaan, en met ons tegen de holle zee inworstelden. De aandacht des patroons werd naar elders afgewend.

— Wat dunkt u, MARIS, zeide hij tot den stuurman.

— Niets... Kijk, ja.... Waarlijk.... ginds aan den regter kant.

Hij stak de hand in eene schuinsche rigting uit. Ik stond op gelijk zij, en ik zag een licht dat beurtelings scheen op te flikkeren en uit te gaan. Het was eene boot, welke op gelijke tusschenpoozen verdween in den golfslag der baren. Dezelve bewoog zich langzaam; alles was er in dusdanige stilte, ik meende daar zulke treurige, zonderlinge beschikkingen te zien, dat ik mij ging verbeelden, dat dezelve voor eene lijkstatie bestemd was.

Maar middelerwijl wij derwaarts uitzagen, had eene andere manoeuvre rond om ons plaats gegrepen. De vereenigde booten wierpen elkander kabeltouwen toe, en verbonden zich op eenen afstand, zonder gevaar van tegen elkander aan te stooten, zoodat zij eenen kring vormden, in welks midden zich de met eene scheepslantaarn verlichte boot kwam plaatsen.

Ik kon bij het levendig licht dier lantaarn zien, dat men zich met eenige toebereidselen op het voordek van dat schip bezig hield; toen de mannen die zich met dat werk onledig hielden, verdwenen waren, zagen wij onder den gloed des lichts een autaar, dat met een wit kleed was overdekt, en door een kruis werd overschaduwd. Te zelver tijd verscheen een oud priester, met grijze haren, en bekleed met de geheiligde gewaden, wier vergulde hoorden in den nacht schitterden. Hij werd bijgestaan door twee arme visschers, en maakte het teeken des kruises......

Ik viel op mijne knieën, en storte overvloedige tranen, met een dankbaar en verwonderend hart. DUSSAULX drukte mij de hand. Allen waren in de booten op hunne knieën gebukt. Dat tooneel zal zich nooit uit mijn geheugen uitwisschen. Dat honderdtal menschen tusschen hemel en water neêrgeknield; die bruisende zee, nogmaals wijkende bij de majesteit van den verlosser der menschen; dat waggelend altaar, dat op den franschen bodem geen stukje gronds had kunnen vinden, waarop het konde steunen; die lamp, welke in de duisterheid des nachts niets verlichte, als het bleeke aangezigt des priesters en zijne zilveren, door den wind vlottende haren; die godvreezende stemmen vereenigd met het geruisch der baren, het onmetelijk gewelf des uitspansels, dat tot heiligdom strekte; dat voorplein, dat uit de baren van den grooten oceaan bestond; ik meen nog alles te hooren, alles te zien, en ik geloof niet, dat er ooit eene plegtigheid heeft plaats gehad, die grooter en statiger was.... Ik wil niet beproeven u den stond te schetsen, toen de heilige hostie door de bevende handen van den grijsaard werd opgeheven. Het scheen mij een oogenblik toe, dat het loeijen des orkaans slechts een lofzang vormde, die het tooneel waardig was, gelijk de muziek des orgels bij de opheffing.

Twee of drie mannen van iedere boot waren aanhoudend met de riemen werkzaam geweest, om te voorkomen, dat de booten niet tegen elkanderen zouden slaan. Een dezer, die naast mij gezeten was, boog zich onrustig naar onzen gastheer.

— Eene boot!

— Dat is onmogelijk, zeide de oude POL opstaande, ik zie niets.

Wij knielden op nieuw neder, want de plegtigheid liep ten einde. Maar dezelfde man sloeg hem zijne ineenkrimpende hand op de schouders.

— Ik zeg het u....

Eene lichtstraal verduisterde mijne oogen; ik werd vervolgens in de boot omver geworpen, en ik zag of hoorde niets meer dan kanonschoten, ijsselijke hulpkreten, en ligchamen die over mij vielen. Ik rigtte het hoofd op, en ik onderscheidde bij het licht der fusillade, de gescheiden en verstrooide booten, zwemmende menschen, en wanhopige vrouwen.

— Geeft u over, riep men ons toe van het vijandig boord; geeft u over, men zal niet meer schieten!

Mijne oogen wendden zich op dezen oogenblik naar het altaar. De priester keerde zich vreedzaam om, en zeide met eene welluidende stem, terwijl hij de armen opende:

— ITE, MISSA EST.

Ik meende op dienzelfden oogenblik te zien, dat hij langzaam in de diepte der zee verzwolgen werd.

Inderdaad de boot, welke met kogels doorboord was, zonk, eene uitermate groote golf verslond haar. De priester klemde zich vast aan het altaar, gaf ons zijnen zegen en verdween. Eene nieuwe losbranding knalde voort, over zijn golvend graf, maar deed geen kwaad, juist omdat men zoo nabij ons was. Het vaartuig der republiek, sloep, logger of kanonneerboot, gelijk het u belieft, was zoo digt bij gekomen, dat wij tegen elkander aanlagen.

Laat wij hen omringen, riep de oude POL, en wij zullen ze aanklampen.

Eenige andere onzer lieden schenen, door wanhoop gedreven, hetzelfde bedacht te hebben. Zij beantwoordden den vijand reeds door hun geweervuur. Ik zocht in de wanorde DUSSAULX op, die zeeman was; hij bevond zich niet naast mij. Een riemslag voert ons langs het boord van het schip, en ik had naauwelijks den tijd gehad het hoofd op te beuren, toen reeds een onzer lieden hetzelve beklommen heeft, een touw vasthoudende, welke de aanvallers ten dienste is; men volgt hem; de gastheer stoot mij op mijne beurt vooruit, en hij klimt na mij. Dezelfde manoeuvre had aan stuurboord en aan den achtersteven plaats.

Het eerste voorwerp, waarop mijn oog viel, was DUSSAULX, die aan een man van zes voeten het hoofd verbrijselde, en zijne tweede pistool losbrandde in de borst van een' huilend' voorovervallenden soldaat. Ik sprong bij tijds vooruit om een tweeden grenadier omver te werpen, die op het punt stond mijn makker met den kolf van het geweer het hoofd in te slaan. Het vreemdste was in dien strijd dat de meesten onzer lieden ongewapend waren of ten minste hunne geweren hadden gelost. Ik nam een' sabel uit de handen van een lijk, anderen deden ongetwijfeld eveneens, en de strijd werd eene slagting. In minder dan eenige minuten verhief zich de kreet: dat men zich over gaf; maar onze lieden hielden niet *op te dooden*, daar ieder hunner meende of zijne vrouw, of eenen der zijnen verloren te hebben.

De bemanning van dat vaartuig was niet sterk. DUSSAULX doorsnuffelde het van alle zijden: niemand was het ontkomen. Ik kon het niet gelooven, toen ik, mij omkeerende, bij het licht der vuren, welke onze lieden ontstoken hadden, onder de handen van den ouden POL eenen man zag, wiens kleederen mij troffen; ik liep naar hem toe, zeggende.

— Gij herkent hem, het is onze gids.

— Ja, of ik hem herken, mompelde de Bretanjer. Ik wilde hem dien man ontrukken; hij was stijf; onze gastheer had hem gewurgd. Er is niets afgrijselijker, dan de slingering van dat op deszelfs voeten geplaatste lijk. Ik maakte eene beweging van afgrijzen.

— En mijne twee zonen dan? zeide hij, terwijl hij mij dezelven aan zijne voeten uitgestrekt vertoonde; er zijn er nu drie, welke mij de republiek schuldig is; en die men mij terug geeft hebben niet de waarde van die men mij ontneemt.

— Hij ligtte het lijk op, en wierp het over boord.

— Hij is het die ons verkocht heeft, hernam de grijsaard; gij ziet het wat een verrader is.

Het was helder dag toen wij aan wal stapten. Middelerwijl die goede lieden elkander telden en troostten, naderde ons de oude POL.

— Bij het ongeluk, dat ons is overkomen, kunnen wij geen feest houden. Indien gij evenwel op de begrafenis mijner zonen wilt komen, zal ons zulks veel eer zijn.

De tranen braken zijne stem af, en ik zag toen eerst, dat men de lijken der gesneuvelde vrienden met zich had gebragt. DUSSAULX vreesde gelijk ik dat vreemdelingen hunne droefheid tot last zouden zijn; en wij bedankten. Wij drukten hem de hand.

— In dat geval, hernam de grijsaard, ziet hier mijn' vierden zoon, hij zal u regtstreeks naar het kasteel van Kerouloz brengen

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 2. Januarij. Sedert den 30 December zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Sereijo, ..., Villa Nova, fruit; The Good Intent, J. Muderwood, Golchester, oesters; The Charles, J. Grand, Rio Janeiro, koffij en suiker, Ann Wise, J. Smith, Odessa, lijnzaad; Serie no. 18, F. B. Setabel, V. N. de Portmao, fruit; de Hoop, H. H. Panjer, Holbeck, garst; de Karel, J. C. Nuberding, Pensance, drooge huiden; Einigtkeit, C. H. Meijer, Marseille, stukgoederen.

Voor Gend bestemd;

Tairij Amen, H. Martin, Londen; stukgoederen.

Voor Duinkerken bestemd;

L'Estafette, L. S. Waterloo, Rotterdam, stukgoederen.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.